

Крокодилячі сльози

Леонід Куліш-Зіньків

За морями-океанами, десь у сонячній Африці, на березі великої річки жив собі страшний і голодний Крокодил. Страшний через те, що всі на світі крокодили страшні, а голодний, бо лінувався знайти собі щось на обід чи вечерю.

— Я найхитріший Крокодил на світі, — казав він до своїх зубастих і хвостатих родичів. — Побачите, — хвалився він, — що сама їжа до мого рота прибіжить.

З нього інколи насміхались, а згодом зовсім на ту мову уваги не звертали.

Одного разу, гріючись на теплому піску, Крокодил почав голосно плакати. Так плакав сердега, що від сліз струмок до річки побіг.

— Ой, зуби! Мої бідні зуби! Як вони розболілися! Пробігав поблизу Дикий Кролик.

— Що трапилось, пане Крокодиле? — запитав.

— Ой, мої бідні зуби! Подивись, Кролику, чи не поламались вони?

Заирнув Кролик у пащу, а Крокодил клац його зубами! Залишився той до кінця свого віку з одним вухом.

Лежить Крокодил на березі й знову гіркі сльози проливає. Пробігає повз нього Ящірка.

— Що таке трапилось, старший брате?

— Ой, зуби! Мої бідні зуби!

Попросив і Ящірку подивитися. І хоч та вертлявою була і спритною, та на цей раз з життям попрощалась. Того ж дня Крокодил насміявся з багатьох, проливаючи брехливі сльози. А наступного дня знову взявся за свою погану справу.

Прибіг до нього смугастий Веприк, який від стада відбився.

— Подивись-но, — попросив його Крокодил, — мені у пащу, чи не поламався там зуб.

Сказав і слізьми гіркими залився. Веприк хотів уже ближче підійти, але тут підбіг одновухий Кролик.

— Не підходь! — кричить. — Горе тобі буде! — І розповів, у яку халепу сам потрапив.

З того часу діти про того, хто хоче когось розжалобити, щоб потім зробити лихо, говорять: "Лле крокодилові сльози".